

Met elkaar sterker – mijn verhaal

Mijn naam is Mijke en ik ben twaalf jaar. Toen ik acht was, hoorde ik dat ik colitis ulcerosa heb. Dat is een ontsteking in mijn dikke darm. Eerst wist ik niet precies wat dat betekende. Ik dacht dat het misschien weer over zou gaan, zoals buikpijn die je soms hebt. Maar dat was niet zo.

Mijn buik doet vaak pijn en ik ben veel sneller moe dan andere kinderen. Soms wil ik wel opstaan en iets doen, maar voelt mijn lichaam alsof ik al een hele dag heb gerend. Ook kan ik niet altijd naar school. Niet omdat ik dat niet wil, maar omdat ik elke zeven weken een infuus krijg in het ziekenhuis. Uitjes zijn soms lastig, omdat ik nooit zeker weet hoe ik me zal voelen.

Of dat ik plotseling naar het toilet moet.

Het moeilijkste moment vond ik toen ik werd opgenomen in het ziekenhuis.

Ik weet nog dat ik in het bed lag met allemaal slangetjes. Ik voelde me klein en bang. Alles was anders dan thuis. Ik miste mijn eigen kamer, mijn spullen en gewoon normaal zijn. Ik vroeg me af waarom mijn lichaam dit deed. Mijn ouders waren er gelukkig steeds. Ze gingen niet weg. Dat gaf me een veilig gevoel. Ik wist: ik sta er niet alleen voor.

Mijn ouders helpen mij heel veel. Ze brengen me naar het ziekenhuis, blijven bij me als ik een infuus krijg en begrijpen het als ik te moe ben. Soms hoef ik niets te zeggen en weten ze al hoe het met me gaat. Dat vind ik fijn.

Er zijn ook dingen die mij helpen om door te gaan.

Voetbal is daar één van.

Ik voetbal al jaren en ik voetbal met jongens. Dat vind ik juist leuk, want het is snel en uitdagend. Op het veld denk ik niet aan mijn ziekte. Dan ben ik gewoon Mijke, een voetballer. Ik ren, ik pas en ik scoor. Soms ben ik moe, maar ik geef niet op. Voetbal laat me voelen dat ik sterk ben.

Het afgelopen jaar veranderde er veel, want ik ging van de basisschool naar de middelbare school.

Op de basisschool was het veilig. Ik kenden alle meesters en juffen en zij kenden mij. Iedereen wist wat ik had. Mijn juf in groep acht was familie van mij, ze zag aan mij hoe het met mij gingen zonder dat ik iets hoefde te zeggen.

Ook heb ik een tijdje een KlasseContact scherm gehad van KPN. Ik kon thuis op de bank/bed liggen met mijn laptop en zo toch meedoen in de klas.

Maar toen naar de middelbare school, dat vond ik spannend.

Niet alleen omdat alles nieuw was, maar ook omdat ik niet wist hoe het zou gaan met mijn ziekte. Zou iedereen het begrijpen? Zou het lukken met de infusen en de vermoeidheid?

Een speciale juf op de basisschool heeft mij daar heel erg bij geholpen. Dit hadden mijn ouders en de basisschool geregeld met het Samenwerkings Verband.

Ze luisterde naar me en hielp me voorbereiden. Ze zorgde ervoor dat ik me niet anders voelde dan de rest. Ze gaf me vertrouwen dat ik deze stap kon zetten. Dat heeft me heel erg geholpen, want daardoor durfde ik het aan.

Ook mijn mentor op deze school helpt me heel erg we hebben al veel gesprekken gehad en elke week zit ik even met mijn mentor om over mij en mijn ziekte te praten. Op school heb ik ook een liftpas en een toiletpas dat betekent dat ik midden in de les ook naar het toilet mag gaan dat vind ik superfijn want dan hoef ik me nergens zorgen om te maken.

Mijn mentor begrijpt mijn situatie en denkt met mij mee. Als ik moe ben of een dag niet naar school kan door mijn infuus, helpt mijn mentor om te zorgen dat ik niets belangrijks mis. Dat geeft me rust.

Ook mijn leraren houden er rekening mee. Soms mag ik iets later inleveren of even rustig aan doen als het niet gaat. Ze doen normaal tegen mij, maar helpen me wanneer dat nodig is. Dat vind ik fijn.

Daardoor voel ik me ook op school gesteund. Ik hoef het niet alleen te doen.

Ik vind mijn ziekte nog steeds niet leuk. Soms ben ik boos. Soms verdrietig. En vaak gewoon heel moe.

Maar mijn ziekte heeft mij twee dingen geleerd

Ik heb geleerd dat ik sterker ben dan ik dacht.

Sterker door mijn ouders.

Sterker door mijn juf.

Sterker door mijn mentor.

Sterker door de mensen om mij heen.

En sterker door mezelf.

En dat ik nooit moet opgeven en altijd moet blijven geloven in mijzelf.

Ik ben niet alleen een meisje met colitis.

Ik ben Mijke.

En ik ben sterk.